

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DIELA 11:26

Antiohija

maj/jun 2021.

broj 171

**NEKA PRAVDA
KAO VODA POTEČE
I PRAVEDNOST
KAO POTOK NEPRESUŠNI.**

KNJIGA PROROKA AMOSA 5:24

ἀγάπη
AGAPE

NAJUZVIŠENIJA
VRSTA LJUBAVI

AGAPE
AGAPE

HVALA BOGU I HVALA VAMA
ZA POMOĆ, PRILOGE I MOLITVE.
IDEMO DALJE...

Foto: Estera Rakić, Banjalučka
(rijeka Vrbas, lokacija Lendrin mlaz)

Tada je Samuilo uzeo jedan kamen i postavio ga između Misper i Sena i nazvao ga Even Ezer rekavši:
„Dovde nam Gospod pomože.“

PRVA KNJIGA SAMUILOVA 7:12

Isus je Gospod!

**ANTIOHIJA SE FINANSIRA
DOBROVOLJNIM PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA**

**MOLIMO VAS DA RAZMOTRITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOINETE
ANTIOHIJU**

HVALA

**Štampanje i distribuciju ovog broja su finansijski pomogli
vjernici iz Evandeoske crkve u Banjaluci.**

**Izdavač : Evandeoska crkva Banjaluka | Adresa : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | Tiraž : 1000 | Štampa : Minerva, Subotica**

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | Hrvatska : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

ANTIOHIJSKA CRKVA

Crkva predstavlja glavni kamen spoticanja ogromnoj većini ljudi koji gledaju spolja prema unutra, u želji da vide ima li tu hrišćanstva ili života. Možda će reći: „Bog da, ali crkva ne!“

Ovaj stav je vrlo rasprostranjen. Mislim da se može videti koliko je to rašireno. Ako počnete ispitivati ljude koji ne idu u crkvu da li se oni ikada mole, iznenadićete se. Na svoje zaprepaštenje, utvrdio sam da se mnogi od takvih ljudi redovno mole ili čitaju Bibliju. Međutim, oni nikad ne prekorače crkveni prag. Uostalom, zašto bi?

Čini mi se da niko u apostolsko vreme nije zauzimao takav stav - „što dalje od crkve“. Uticaj Crkve bio je u svakoj pojedinosti isto tako upečatljiv kao i uticaj pojedinaca. Svakako, bio je i jači od njega, jer njihovi međusobni odnosi odražavali su hrišćansku ljubav u akciji, a ne postoji ništa privlačnije od toga. Kao da niko nije ni pomišljao na to da je crkva previše dosadna, previše pristojna, previše odvojena od stvarnosti - kako se danas često misli. Možda je to tačno. Možda vredi pogledati neku od crkava iz Dela apostolskih i videti kakav nam

uvid to može pružiti u neke od današnjih problema s crkvom. Opis dešavanja nalazimo u jedanaestom poglavlju Dela apostolskih.

Hrišćanstvo kao kontrakultura

Antiohija je bila glavni grad bogate, moćne rimske provincije Sirije. Smatrali su je trećim gradom sveta, posle Rima i Aleksandrije. Bila je mnogonarodna, vojna sila, libertinska, bogata i luda za seksom. Tu je bilo mnogo Jevreja sa posebnim građanskim povlasticama, na koje su bili ljubomorno ponosni. Uprkos tome što su iz života iscedili najviše što su mogli, građani Antiohije kao da nisu bili potpuno zadovoljni. Javljali su se natpisi uklesani na kamenju upućeni Sreći, Sudbini, Serapisu, Besmrtnosti i tako dalje. Bilo je mnogo horoskopa, a postoje i podaci koji upućuju na raširenost astrologije i bavljenje magijom.

Upravo u tom hirovitom, i tako neobično savremenom gradu, hrišćanstvo je postalo „svetskom religijom“. Upravo je ovde izgrađen prvi evropski mostobran hrišćanske misije. Da nije bilo Antiohije, hrišćan-

stvo je moglo ostati potkultura judaizma. Umesto toga, postalo je kontrakultura i preživelo i rastakanje judaizma, i pad Rimskog carstva.

Živimo u vreme kada najveći deo modernog sveta ne smatra hrišćanstvo kontrakulturom, ne solju usred raspadajućeg društva, nego više pobožnjačkom potkulturom onih koji su voljni žrtvovati svoje umove i prilagoditi svoje ponašanje u nadi da će, kad završi ovaj život, moći biti pobožni na nebu. Privatni kult koji je u svojoj suštini veoma sebičan. Nikakav naročit i različit životni stil, osim običaja sastajanja u ogromnoj i hladnoj zgradi, uz svetlost sveća ili miris tamjana, i to jednom nedeljno ili mesečno.

Za razliku od toga, crkva u Antiohiji smatrala se radikalnom alternativom, kontrakulturom, trećom rasom, koja nije bila ni paganstvo, ni judaizam. Antiohijski hrišćani nisu ostavljali takav utisak zbog podrške institucionalne (državne) crkve: nje nije bilo! Niti zbog klerikalne stručnosti: svi su bili laici. Niti zato što su dubokoumno razglabali o problemima rasta crkve sa nekim „stručnjakom“ - ekspertom za ta pitanja. Oni su

uspeli, jer su bili Božja kontrakultura. Gotovo svaki aspekt te radikalne alternative uobičajenom načinu života u Antiohiji, mora da ih je mnogo koštao. Sumnjam da danas možemo uopšte delotvorno evangelizirati bez korenitog obrta u crkvenom životu, prioritetima i stavovima. I sa zabrinutošću, pitam se: možemo li ga očekivati?

Crkva koja nije ćutala

Prvo što saznajemo o osnivanju te glasovite crkve trebalo bi nas zaustaviti. Nije bila rezultat smišljenog i planskog delovanja. Niko nije onamo poslao misiju. Dogodilo se to gotovo „slučajno“. Hrišćani, vrlo obični ljudi koji su shvatili da im je nakon Stefanove smrti u Jerusalemu postalo „prevruće“ da bi onde i dalje ostali, ostavili su svoje domove i odlutali do Antiohije. Prirodno, čavrljali su sa svima koje su sreli o novom događaju: Božji je Mesija, tako dugo očekivan, stvarno došao, bio pogubljen, uskrsnuo, i ljudi ga mogu upoznati.

Tu su poruku prvo ograničili na Mesijin narod, Jevreje. Međutim, razmišljajući o širini vizije njihovog vođe Stefana, mora da su se zapitali zašto da se

ograniče samo na Jevreje kada je Isusova smrt imala sveopšte značenje. Tako su počeli govoriti drugim ljudima, Grcima (Dela 11:20); i njihova je poruka naišla na spreman odaziv. Nisu li žitelji Antiohije tražili zadovoljstvo i ispunjenje? Sada su konačno mogli doći do njega kroz Evanđelje - Radosnu vest. Nisu li tražili oslobođenje od sputanosti, od robovanja seksualnim orgijama, lošim odnosima, mahnitom traganju za bogatstvom, i nisu li tražili oslobođenje od stiska demonskih sila? Ovi jerusalimski hrišćani govorili su im da mogu dobiti oslobođenje kroz Božjeg Sina lično, kroz Isusa.

A u gradu za koji se zna da je poštovao mnogo „gospodara“, Isusovo Gospodstvo je bilo važan deo cene učenja. Čini se da su se ti ljudi tako postavljali. Nije prošlo dugo, i nastala je crkva koja se sastojala i od jevrejskih, i od paganskih članova. Ostvaren je potpuno nov korak u hrišćanskom svedočenju, jer šaćica hrišćana „na godišnjem odmoru“ nije mogla ćutati o svom Gospodu.

Sve dok članovi crkve ne budu dovoljno oduševljeni da svojim prijateljima i poznanicima pri-

čaju o Isusu, niko im neće verovati da oni stvarno imaju Radosnu vest koju vredi čuti i kojoj se treba predati. Zapreke, prevelika poštovanja i crkvenjaštva moraju pasti ako crkva ponovno želi postići da se nju sluša i uzima za ozbiljno.

Naravno, širom sveta postoje mnoge gorljive crkve. Međutim, sve ovo je pre izuzetak, nego što je generalno stanje crkve. Želimo li doživeti sveobuhvatnu eksploziju svedočenja običnih ljudi, onda mora doći do obrta u crkvama. Obrt u stavovima sveštenstva: ono se treba prestati smatrati jedinim oruđem misije. Obrt u shvatanjima članova: oni moraju shvatiti da

je svedočenje u nekom obliku ili na neki način odgovornost svih hrišćana. Obrt u delatnostima crkve u korist organizovanja obučavanja te oslobađanja ljudi od trivijalnih delatnosti okrenutih prema unutra da mogu postati „društvo na dobrobit nečlanova“, što je i osnovna namena crkve.

Starešine treba da shvate da je obučavanje od životne važnosti za njihovu crkvu. Nije ni potrebno govoriti da to neizmerno jača svest o „službi svakog člana“ unutar crkve. Ljudi otkrivaju da to mogu, da mogu da služe, i nema veće radosti od pomaganja drugima da dođu veri.

Obično je najteže pridobiti crkvu da razmišlja evangelizacijski i da stvarno priželjkuje rast. Mnoge crkve čine sve da bi stanje ostalo onakvo kakvo je uvek bilo - ugodno, ne preteće, ne remeteće. No, crkva nije namenjena tome!

Postoji crkva u Singapuru, koja ima sasvim drugačija shvatanja. Na primer, neki bračni par iz ovdašnje zajednice sebi kupi ili iznajmi stan u nekom stambenom bloku. Oni se usele u njega, i zatim tu najnormalnije žive i svakoga koga upoznaju jednostavno pozivaju u crkvu.

„Crkva, gde je to?“ - pitaju ih.

„U našem stanu, broj 126“, glasi njihov odgovor.

Video sam jednu takvu kućnu crkvu, u kojoj se nedeljom redovno skupljalo i do šezdeset ljudi na bogoslužjenje, a koja je obuhvatala i niz molitvenih ćelija u toku nedelje, i ćelija za proučavanje Pisma i uzajamno staranje. To je bio duh od kojeg su bili načinjeni oni koji su evangelizirali Antiohiju. Treba nam više takvih.

Michael Green

Iz knjige EVANGELISM - NOW AND THEN

**SVETLO PRAVEDNIKA BLEŠTI,
A SVETILJKA ZLIKOVACA GASNE.**

PRIČE SOLOMONOVE 13:9

AGAPE

BOG KORISTI POLOMLJENE POSUDE

Bog zna da mi imamo svoja ograničenja i mane. Naši neuspjesi Ga ne iznenađuju, i ne spriječavaju Ga da radi u našim životima. Zapravo, Bog će često iskoristiti naša ograničenja da izloži svoju moć.

Naišla sam na jednu priču koja ilustruje ovo na šta mislim:

Jedan nosač vode u Indiji imao je dvije velike posude koje su visile sa krajeva šipke koju je nosio na vratu. Jedna od posuda je bila savršena i uvijek je nosila punu mjeru vode, tokom duge šetnje od izvora do gospoda-

reve kuće. Druga posuda je imala pukotine, i uvijek bi na kraju puta ostala samo na pola puna. Svaki dan tokom dvije godine, nosač vode bi do gospodareve kuće donosio samo jednu i po posudu vode. Naravno, ona savršena posuda je bila ponosna na svoja dostignuća – savršena za ono za šta bila napravljena. Sirota napukla posuda je bila posramljena svojim nesavršenostima i očajna zbog toga što je mogla postići samo pola od onoga za šta je bila napravljena. Nakon dvije godine poslao je nesavršena posuda sma-

trala gorkim neuspjehom, obratila se nosaču i rekla mu je:

„Sramim se sebe i želim da ti se izvinim.“

„Zašto?“ - pitao je nosač.

„Čega se sramiš?“

„Pa, za ove posljednje dvije godine, mogla sam donijeti samo polovinu vode dnevno, jer ova pukotina u meni pušta vodu cijelim putem do gospodareve kuće. Zbog mojih mana, ne vidiš pune rezultate svog truda i rada“, rekla je posuda.

Nosač vode se sažalio na staru napuklu posudu i u svojoj saosjećajnosti joj reče:

„Dok se vraćamo kući, želim da pogledaš prelijepo cvijeće duž puta.“

I naravno, dok su išli uz brdo, stara napukla posuda je primjetila prelijepo poljsko cvijeće uz stazu kojom su išli. Ali na kraju puta, ona se i dalje loše osjećala, jer je pola njene sadržine ponovo iscurilo. Tada je nosač rekao posudi:

„Da li si primjetila da je cvijeće samo na tvojoj strani puta, a ne i na drugoj? To je zato što sam uvijek znao za tvoju manu i upotrijebio sam je tako što sam zasadio sjeme cvijeća na tvojoj strani puta. Svaki dan dok smo se vraćali sa izvora, ti si zalivala ovo sjeme i dvije godine sam brao ovo predivno cvijeće da bih ukrasio sto moga gospodara. Da nisi bila to što jesi, ne bismo imali ovu ljepotu kojom smo ukrasili njegovu kuću.“

Kao ova polomljena posuda, i ti možeš postići divne stvari. Nije važno što imaš ograničenja i mane. Ne dozvoli da te ono što smatraš slabostima spriječi da preduzmeš odvažne korake inspirisane nadom. U 2. Korinćanima 12:10 piše: „... Jer, kad sam slab (u ljudskoj snazi), onda sam (istinski) jak (sposo-

ban, moćan u Božijoj snazi).“ Nije li utješno to znati? Čak i kada si slab, ti si jak jer je Bog s tobom. On koristi svaki dio tvog života – čak i pukotine – da bi stvorio nešto prelijepo.

Podigni nadu!

Nada je uzbudljiva jer ti daje da igraš ulogu. Ne moraš samo sjediti čekajući da ti odgovor padne sa neba. Možeš donijeti svoju nadu Bogu, tražiti Njegovu mudrost, vođstvo i smjernice, i onda preduzeti prave i praktične korake ka tom cilju. Koliko god se zadatak činio teškim i

šta god bilo protiv tebe; pusti da te nada pokreće, dan po dan. Dok sa poslušnošću radiš ono za šta osjećaš da te Bog vodi, možeš sa iščekivanjem zahvaljivati Bogu što radi na tvom životu. Uvijek možeš sačuvati pozitivan stav i izgovarati pozitivne riječi. Možeš se sjetiti i ostalih pobjeda koje si imao u životu i ohrabriti se njima. Pobjeda će zahtijevati odlučnost i disciplinu, ali će rezultati biti dinamični. Pa zato kreni i podigni svoju nadu.

Joyce Meyer

Prevela Sonja Rakić, Banjaluka

RIJEČI TVOJE KAD SE JAVE,
PROSVJETLJUJU I URAZUMLJUJU
JEDNOSTAVNE.

PSALAM 119:130

AGAPE

BOŽJA KOLA

Prije desetak godina sam pročitao knjigu “Tajna sretnog kršćanskog života” autorice Hane Smith. Vrlo su me se dojmila duhovna iskustva koja je iznijela u knjizi. Dojam je ostao, no, vremenom sam zaboravio brojne primjere i poticaje. Ipak, u sjećanju mi je ostala njezina pripovijest o Božjim kolima. Povremeno sam se vozio njima. Stoga i tebe želim pozvati da mi se pridružiš. Pitaš li se kako ona izgledaju?

Hana Smith o njima ovako govori: “Božja su kola poslana

da ponesu dušu na najviša mjesta slavlja, na vrhunce pobjede za kojom čeznu i mole naše duše.” Autorica dodaje još i ovo: “Ne izgledaju kao kola” – kaže ona – „prije svega su slična neprijateljima, stradanjima, kušnjama, porazima, nerazumijevanjima, razočaranjima, neprijatnostima.”

Nadahnuće o Božjim kolima autorica je pronašla u Bibliji. U početnim poglavljima Druge knjige o kraljevima, govori se o posljednjim zemaljskim danima velikog proroka Ilije. Ilija je Božjom snagom razdvojio vode

i prešao rijeku Jordan po isušenome dijelu. Pratio ga je vjerni pomoćnik Elizej. S te strane Jordana, Ilija je očekivao uznesenje. Veliki Božji sluga, već je doživio razne zahvate koje je Bog činio na njegove oči. Po Ilijinoj molitvi i riječi, Bog je slao kišu, vatreni se oganj spuštao sa neba, brašna nije nestajalo iz ćupa, ulje se nije praznilo iz vrča. Pri kraju svog zemaljskog poslanja, ovaj je moćni Božji čovjek očekivao nadnaravni zahvat: uznesenje. Očekivao je da neće umrijeti poput drugih smrtnika, već da će biti uznesen na nebo. Stoga je zapitao svoga pomoćnika Elizeja: "Traži što da ti još učinim prije nego što budem uznesen ispred tebe?" (2. Kraljevima 2:9).

Elizej je u Iliji gledao svog duhovnog oca, stoga ga je zamolio za obilje njegova duha. Poželio je Ilijinu snagu i moć koju će koristiti kao poticaj da vrši velika Božja djela - poput njegovog duhovnog oca. Ilija mu je odgovorio da će to i dobiti ukoliko bude očevidac njegova uznesenja. Dogodilo se jedno i drugo: Ilija je uznesen, a Elizej je gledao taj nesvakidašnji prizor.

Biblija to opisuje ovako: "Gle, ognjena kola i ognjeni konji stadoše među njih, i Ilija u vihoru uziđe na nebo" (2. Kraljevima 2:11).

Kao što primjećuješ, Bog je u Ilijinom slučaju napravio iznimku: svoga slugu je uzeo k sebi, ali ne uobičajenom prirodnom smrću, već u ognjenim kolima. Prije Ilije, Biblija govori samo o Henoku na sličan način. U Knjizi Postanka postoji zapis: "Henok je hodio s Bogom: potom iščeznu; Bog ga uze" (Postanak 5:24). Na zapanjujući prizor Ilijina uznesenja, Elizej je samo uzviknuo s divljenjem: "Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!" (2. Kraljevima 2:12). To je značilo: evo, Božja su kola ona prava kola, od kojih dolazi pomoć za Božji izabrani narod - Izraelce! Voziti se u Božjim kolima znači biti u Božjim rukama.

Imaš li želju ući u Božja kola i biti u njegovim sigurnim rukama? Možda me u čudu slušaš i pitaš se: "Otkud će mene Bog uzeti u svoja kola i uznijeti me u nebo poput Ilije? Pa nisam ja prorok ili neka izuzetno značajna ličnost, poput njega, da Bog šalje nebeska kola po mene?"

U pravu si. Bog zasigurno neće ni tebi ni meni slati ona ognjena kola, u kojima je Ilija uzišao. Ali ovdje i ne mislim na kolakoja su vidljiva zemaljskim očima. Poput Hane Smith, zamišljam ona nevidljiva Božja kola koja se svakodnevno spuštaju s neba pred nas. Ona nas ne odnose u tjelesnom liku, poput Ilije, u nebo, ali naš duh uznose bliže Božjem srcu koje nas grije i daje snagu da se uzdignemo iznad teških okolnosti.

Biblija govori o Abrahamu, koji je na Božji poticaj, napustio svoj dom i živio nomadskim načinom života daleko od svoga zavičaja. Sa sobom je vodio i svog bratića Lota. Kad je Bog blagoslovio obojicu velikim stadima ovaca i goveda, tako da nije bilo dovoljno prostora za ispašu, Abrahamovi i Lotovi pastiri su svađom pokušavali riješiti problem. Abraham je potražio drugačije rješenje. Pozvao je bratića k sebi i rekao mu: "Neka ne bude svađe između mene i tebe, između pastira mojih i tvojih – ta mi smo braća! Nije li sva zemlja pred tobom?" – rekao je Abraham i nastavio: "Odvoji se od mene! Kreneš li ti nalijevo, ja ću nadesno; ako ćeš

ti nadesno, ja ću nalijevo" (Postanak 13:8,9).

Abraham se ponizio. Dao je prednost Lotu, da on izabere kamo će poći. Nije gledao samo na svoju korist. Nije rekao: "Dragi moj Lote, zahvaljujući tome što sam te poveo sa sobom, stekao si ova stada. Sada odi, da se više ne svađamo. Snađi se sam."

Abraham je - u prenesenom smislu - ušao u Božja kola koja su ga uvijek uzdizala i primicala bliže Bogu. Lot je ušao u zemaljska kola: izabrao je zemaljskome oku lijepu i plodnu dolinu. Ali u toj dolini, ljudi su živjeli grešnim životom. Bog je uskoro uništio ta naselja, a Lot se spasio samo zahvaljujući Božjoj intervenciji.

U Prvoj knjizi Samuelovoj, pobožni čovjek je Elkana imao dvije žene, uobičajeno za ono doba i podneblje. Njegova je žena Penina imala djece i stoga je smatrana blagoslovljenom od Boga. Njegova je druga žena Ana bila nerotkinja, što ju je stavljalo u podređeni položaj. "Uz to joj je suparnica zanovijetala da je ponizi što joj Gospodin ne bijaše dao od srca poroda" (1. Samuelova 1:6).

No, Ana nije uzvraćala na uvrede i poniženja. Nije tražila njene slabe strane niti uzvraćala istom mjerom. Umjesto toga, Ana je odlazila na molitvu. Da, ulazila je time – mogli bismo reći - u Božja nevidljiva kola. Ona su je uvela u duhovno nebo, bliže Božjem srcu. I Božje je veliko srce uslišilo Anu. Rodio se Samuel, kojeg je Bog podigao i od njega načinio velikog slugu.

Božja nevidljiva kola su namijenjena i tebi. Možeš ih zamijetiti svojim duhovnim očima. Bog ih spušta sa neba za tvoj svakodnevni život. Da, svakodnevno si suočen s tjeskobnim brigama, stresnim okolnostima, životnim usponima i pa-

dovima. Možeš odbiti ući u Božja kola. Tada ćeš i dalje primjećivati ljude koji ti smetaju ili ćeš se zaplitati u okolnosti koje te guše i sputavaju. Zemaljski će teret biti pretežak.

Odlučiš li ući u Božja kola, Bog će te povući bliže sebi i tada ćeš osjetiti da su „zemaljske brige“, kako kaže Hana Smith, ustvari, „nebesko školovanje“.

Poziv u Božja kola, upućuje i sam Isus: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti“ (Matej 11:28). Božja te kola uznose bliže Isusovom srcu, koje daje okrepu i mir. Stoga izaberi. Odlučiš li proklinjati okolnosti, ostao si na zemlji. Odlučiš li blagoslivljati okruženje u koje si stav-

ljen, ušao si u Božja kola. Rušiš li sve pred sobom, ne bi li ostvario cilj, propustio si ući u Božja kola. Oni koji se voze ovim kolima, daju prednost drugome.

Biblija je puna poticaja za ulazak u Božja kola.

„Nikomu ne vraćajte zlo za zlo!“ (Rimljanima 12:17).

„Blagoslivljajte one koji vas progone“ (Rimljanima 12:14).

„Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe!“ (Filipljanima 2:3).

„Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih!“ (Filipljanima 2:4).

Danas su Božja kola spuštena s neba za tebe. Hoćeš li ući?

Odlučiš li ući u Božja kola, ne nemoj biti poput onog čovjeka koji se vraćao s polja. Nosio je na leđima vreću kukuruza. Išao je polagano seoskim puteljkom

uzdišući pod teretom. Naišao je tim putem neki čovjek sa zaprežnim kolima i zaustavio se pokraj njega.

Kočijaš je doviknuo: „Prijatelju, penji se u kola, hajde sa mnom.“

Čovjek s vrećom brzo se uspeo u kola, sjeo pokraj kočijaša i oni su krenuli prema selu. Nakon nekog vremena, kočijaš je pogledao u svog suputnika u čudu: „Prijatelju, pa zašto još uvijek držiš vreću na leđima, što je lijepo ne spustiš u kola?“

Na to mu čovjek s vrećom odgovori: „Znaš što, držim je na leđima, jer ne želim da tvoji konji nose sav teret.“

Ako si odlučio ući u Božja kola, ne zaboravi provjeriti jesi li spustio sa leđa sav teret koji si unio sa sobom. Želim ti blagoslovljenu vožnju u Božjim kočijama!

Vlado Pšenko, Vukovar

Kad je jutro objavi mi svoju milost,
jer u tebe uzdajem se;
objavi mi put kojim ću poći
jer je moja duša tebe željna.

PSALAM 143:8

PRVO PITAJ ZAŠTO PA ONDA KAKO

„Govore vam viđenja iz svoga srca,
a ne iz usta Gospodnjih!“
Jeremija 23:16 (NSP)

Judžin Grejs, predsjednik Betlehem čeličana, od 1916. do 1945. godine, rekao je: „Hiljade inženjera može da projektuje mostove, proračunava naprezanja i pritiske i sastavlja tehničke podatke za mašine. Ali veliki inženjer je čovek koji može da ti kaže da li most ili neka mašina uopšte treba da se pravi, gde treba da se pravi i kada.“

Kada se prvo pitaš *zašto*, a tek onda *kako*, to te primorava da razmišljaš o tvojim osnovnim motivacijama i izvoru tvoje vizije. Ovih dana možemo čuti puno govora o nečijoj „svrsi“. I to je dobra stvar, jer život sa svrhom je više ispunjavajući nego život u popularnosti i moći. Ali tvoja svrha mora da dođe od Boga.

„Ne slušajte reči koje vam proroci prorokuju! Oni vas obmanjuju, govore vam viđenja

iz svoga srca, a ne iz usta Gospodnjih!“

Kada je Bog *izvor* tvoje vizije, On će obezbediti *sredstva* za njeno ispunjenje. Zbog toga najvažnije pitanje koje možeš da postaviš nije: „Koji je najbolji način da ovo uradim?“; već: „Zašto uopšte ovo radim?“

Na kraju krajeva, Bog će doneti konačnu presudu o onome čemu si ti posvetio svoj život. „Svačije delo izići će na videlo; sudnji dan će pokazati, jer će se u ognju otkriti, i kakvo je čije delo - oganj će pokazati. Ako čije delo... ostane, taj će primiti nagradu, ako čije delo izgori, taj će podneti štetu.“ (1. Korinćanima 3:13-15, Čarnić)

Pesnik Č.T. Stad je napisao: „Samo jedan život, koji će uskoro proći, jedino ono što je urađeno za Hrista će ostati zauvek.“

Bob Gass

Gore navedeno izučavanje Božije Reči
je intelektualna svojina UCB-Srbija

KRIZA VRIJEDNOSTI

***"Čuvara slobode je sve manje,
a slobode sve više.***

***Ko će nas čuvati od slobode?
Šta će biti s nama?"***

Matija B.

Uprkos vrijednosti i značaju koji naša civilizacija pridaje ljudskom životu i svoj brizi koju pokazuje za isti, svjedoci smo danas potkopavanja i negiranja tih osnovnih vrijednosti. Sistem vrijednosti u društvu se mijenja i nije više isti. Čovjek i život nisu više najveće vrijednosti. Na to ukazuju, između

svega ostalog i legalizacija i masovnost abortivne prakse. Abortus, narušava same temelje društva, temeljne stavove o vrijednosti pojedinca i zajednice.

Zagovornici abortusa se pozivaju na ljudske slobode koje su dragocjena tekovina naše civilizacije. Ipak, ljudske slobode ne mogu biti apsolutne. One su ograničene slobodama i pravima drugih ljudi. Ograničeno je i naše pravo na slobodu djelovanja. Ne može se slobodno djelovati ako to ide protiv slo-

bode, prava i dobra drugih, a posebno ako je ugroženo tuđe pravo na život. Pravo nad pravima je pravo na život. Oni koji se zalažu za apsolutnu slobodu, zalažu se ustvari za destrukciju društva. Realizacija apsolutne slobode bi urodila anarhijom, jer bi svako činio ono što hoće.

Dobro zajednice ne može da se zasniva na šteti pojedinca, naročito ne na nečijoj smrti, u ovom slučaju na smrti nerođene djece. Biblijski stav jeste da su javna, kolektivna dobra bazirana na privatnim i ličnim dobrima.

Abortus i njegova rasprostranjenost treba da nas zabrinu, jer sljedeći korak može da bude legalizacija eutanazije, neki novi genocidi i holokausti. U Americi, često u kontekstu govora o abortusu može da se čuje o upoređivanju abortusa sa holokaustom. U toj zemlji se izvodi veliki broj pobačaja, neuporedivo veći od broja ljudskih žrtava u Prvom i Drugom svjetskom ratu. Postavljaju se brojna pitanja, o kojima treba dobro razmisliti. Gdje je svemu tome kraj, i gdje može da se završi?

Abortus uskraćuje pravo na rođenje i samim tim uskraćuje

sva ostala prava. Ako je jedan obezvrijeđen, po nečijim mjerilima, tada je svaki život u opasnosti!

German Grisez, katolički filozof je rekao: „Biti spreman ubiti nešto za šta znamo da bi mogla biti osoba znači biti spreman ubiti i ako znamo da je to osoba.“ Samim tim što postoji dvoumljenje oko pitanja života fetusa u majčinoj utrobi obavezuje na brigu i odnos sa poštovanjem. Ako nešto činimo iako nismo sigurni u ispravnost toga znači da već u startu griješimo. Tako prihvatamo mogućnost neispravnosti našeg postupka, ali se otkriva i potencijal da se takvo nešto učini čak i sa znanjem o pogrešnosti samog čina. Preuzimanje takvog rizika je potvrda da život ploda i nije toliko važan.

Ono što je u prvom planu i što je bitno jeste oslobođenje od djeteta, ili „čišćenje“, kako već neki nazivaju abortus. Sama ta riječ dovoljno govori o odnosu prema abortusu. „Čišćenje“ se tretira kao nešto čime se žena oslobađa nečega što je nečisto, nezdravo i nepoželjno.

Ako smo spremni i moralno obavezni da prekinemo trudno-

ću zbog toga što su ultrazvukom utvrđene malformacije, ili su doktori prognozirali teške tjelesne i duševne probleme kod djeteta, onda nas to obavezuje da "uspavamo" i one za koje znamo da imaju metastaze raka mozga, pluća i slično. Slijedeći takvu logiku dolazimo do toga da je i eutanazija prihvatljiva. Interesantno je pitanje kriterijuma po kojem bi se određivalo ko je za eliminaciju, a ko nije, odnosno ko bi bio smatran dostojnim života, a ko ne. U današnjem društvu raste nesigurnost na svim područjima. Danas se generalno ljudi osjećaju nesigurno.

Jürgen Moltman u svojoj knjizi „Ko je čovjek?“, govori o krizi povjerenja. Kome vjerova-

ti? Gdje će se sve ovo završiti? Ako sledeća stanica bude prihvatanje eutanazije, neće li se tada naš voz survati u propast? Kakve bi bile posljedice prihvatanja eutanazije? Ko bi određivao ko je za „uspavljanje“, a ko ne? Da li čovjek može i smije da preuzme takav posao i odgovornost na sebe? Pokušavamo li to da preuzmemo božansku ulogu gospodara života i smrti? *Zaboravili smo najveću vrijednost - čovjeka!*

“Gospode, šta je čovjek te ga se opominješ, ili sin čovječji te ga polaziš? Učinio si ga malo manjega od anđela, slavom i čašću vjenčao si ga.”

Psalam 8:4,5

B.E.

LAVIĆI

*...a pravednici su
kao lavići bez straha.*

Priče Solomonove 28,1

Svaki mlad čovek ima u sebi veliku dozu smelosti i idealizma. Zato nam na prvi pogled liči na mladog lava. Posle nekog vremena, njih svakodnevni život počne da zatrpava nepravednostima i razočarenjima, i na kraju je njihova unutrašnjost potpuno izmenjena.

Postajemo prepuni kompleksa, svadljivi i otupeli, preziremo ljude, sebe vidimo kao važne i sve to nas nekako bolno dotiče. Kada bi bilo samo to u pitanju, ali ovde je nešto još gore. Bezbožni smo i imamo opterećenu

savest. Da li je to život?

Biblija pred nas ne postavlja fatamorganu. Govori o realnim stvarima. Možemo da živimo u sigurnosti i opuštenosti kao smeli mladi lavovi, ali samo onda kada i ako pripadamo među pravedne.

Kakvi su to ljudi? To su oni koje je Bog imenovao kao pravednike, zato što veruju u Isusa Hrista. Priznali su svoje grehe, a On ih je oprao svojom krvlju. Tako su dobili izmirenje sa Bogom. Tako su postali hrabri kao mladi lavovi!

*Gospode! Ozdravi našu
rastrzanu dušu. Amin.*

Wilhelm Busch

RUKE KOJE SE MOLE

Davno u petnaestom veku, u jednom seocetu blizu Nirnberga, živela je porodica sa osamnaestoro dece. Osamnaestoro! Samo da bi pribavio dovoljno hrane za trpezu, otac i glava domaćinstva, inače zlatar po zanimanju, morao je da radi gotovo osamnaest časova dnevno, ne samo u svojoj trgovini nego i za nadnicu kod suseda kada bi kakav posao uspeo da pronađe. Uprkos njihovoj nezavidnoj situaciji, dvojica starijih Direrovih sinova sanjala su svoje snove. Obojica su htela da usavrše svoj umetnički talenat ali su obojica znala da njihov otac neće biti finansijski sposoban da obojicu pošalje u Nirnberg da studiraju akademiju.

Posle mnogo dugih razgovora tokom noći u svojim, po svemu sudeći, tesnim krevetima, dva dečaka konačno načiniše dogovor. Rešiše da bacaju novčić. Poraženi će ići da kopa u obližnjem rudniku i svojim prihodima izdržavaće onog drugog za vreme njegovog pohađanja akademije. Zatim će brat koji bude pobedio završiti svoje studije, a onda preuzeti izdržavanje onog drugog brata, za vreme njegovog studiranja, bilo prodajom svojih umetničkih dela, a ako to bude potrebno, i radom u rudniku.

U nedjelju posle službe u crkvi oni baciše novčić. Albreht Direr je pobedio i uskoro otišao u

Nirnberg. Albert je otišao u rudnik i prihvatio se opasnog posla da bi sledeće četiri godine finansirao bratovljevo studiranje, čiji je rad na akademiji gotovo odmah izazvao veliku pažnju. Albrehtovi bakrorezi i drvorezi, njegova ulja na platnu bila su mnogo bolja nego mnogi radovi njegovih profesora. Vremenom je on još više napredovao i dobijao sve veće honorare za svoja poznata djela.

Kada se mladi umetnik vratio u svoje selo, cela familija Direr, u njegovu čast priredila je svečani ručak da proslavi trijumfalni Albrehtov povratak. Posle dugog i nezaboravnog ručka, isprekidanog muzikom i smehom, Albreht ustade sa svog počasnog mesta na čelu stola, da održi zdravicu u čast svog ljubljenog brata i svih onih godina njegovog žrtvovanja koje su omogućile njemu, Albrehtu, da ispuni svoju ambiciju.

Završio je svoj govor rečima: „A sada, Alberte, blagosloveni moj brate, sada je tvoj red. Sada ti možeš ići u Nirnberg da ispuniš svoje snove, a ja ću brinuti o tebi.”

Sa željnim iščekivanjem sve su se glave okrenule prema onom delu stola na kome je se-

deo Albert. Suze su kapale niz njegovo blede lice, levo i desno je pomerao svoju spuštenu glavu i jecajući ponavljao: „Ne... Ne... Ne...Ne!”

Konačno Albert ustade i obriša suze sa svojih obraza. Baci pogled na svako lice koje je sedelo za stolom i koje je toliko voleo, a zatim podiže ruke prema svom desnom obrazu i tiho reče: „Ne brate, ne mogu ići u Nirnberg. Za mene je isuviše kasno. Pogledaj, vidi šta su četiri godine u rudniku uradile mojim rukama! Kosti u svakom prstu su bile slomljene najmanje po jedanput, a kasnije sam dobio i takvu upalu zglobova, naročito u desnoj ruci, da ja ne mogu podići čak ni čašu da bi uzvratilo na tvoju zdravicu, a ne da povlačim one fine linije na pergamentu ili platnu slikarskom četkicom. Ne brate, za mene je isuviše kasno.”

Prošlo je od tada više stotina godina. Do danas, stotine majstorskih portreta, skica, grafika, bakroreza, gravura Albrehta Direra vise po zidovima najvećih muzeja sveta. Ali nije neobično ako se vi, kao i većina ljudi, naročito zbližite sa jednim delom Albrehta Direra. Ako vam se zaista učini bliskim, mo-

žete njegovu reprodukciju okačiti na zid vaše sobe ili kancelarije.

Jednog dana, da bi iskazao svoje poštovanje prema Albertovoj žrtvi, Albreht Direr je pažljivo naslikao bratovljeve nagršene ruke zajedno sa dlanovima i tankim prstima ispravljenim nagore. Svoj moćni crtež nazvao je prosto „Ruke”, ali je svet, gotovo odmah, otvorio svoje srce prema njegovoj majstorskoj rukotvorini i preimenovao je u izraz „Ruke koje se mole”.

Sledeći put kada vidite reprodukciju ove dirljive kreacije,

pogledajte je malo bolje. Neka ona bude opomena za vas, ako vam je opomena potrebna. Bilo da je vaša vera velika ili pak gotovo da ne postoji, vi još uvek imate svoje sopstvene ruke koje se mole. Sve što treba da uradite kada stvari postanu preteške, to je da sklopite svoje dlanove, ispružite ruke, i podižući oči kažete: „Meni treba pomoć.” Ja sam to uradio najmanje hiljadu puta u svom životu.

Rezultati? Bićete sigurno iznenađeni kada otkrijete koliko je pomoć zaista blizu kada je tražite.

ŽELJE NE MIJENJAJU STVARI,
MOLITVA IH MIJENJA.

AGAPE

RAZUMEVANJE RAZLIKA

Biblija kaže: “Stvori čoveka i ženu” (Postanje 1:27). Nije potreban mentalitet genija da bi se shvatilo da postoji razlika između muškog i ženskog. To svi shvatamo. Ali postoje važne razlike između polova koje ne uspevamo da shvatimo, a moraju se shvatiti ako želimo da imamo srećan spoj dvoje ljudi.

Kada je Bog prvo stvorio čoveka, uočio je da sam čovek nije potpun. Čovek sam za sebe nikada ne može biti potpun. Bog je rekao: “Nije dobro da je

čovek sam” (Postanje 2:18). Bog je stvorio ženu da bi kroz nju čovek mogao steći i imati potpunost, partnerstvo i ljubav, što nije mogao naći u životinjskom carstvu. Jer, Adam je prebivao u životinjskom carstvu i Bog nije pronašao među životinjama nikakvu pomoć koja bi mu odgovarala. Bog je stvorio ženu da bi ona bila ta potpunost za čoveka.

Stvarajući ženu, Bog ju je stvorio različitom po fizičkoj strukturi - čoveka kao većeg i

jačeg, ženu kao manju i slabiju.

Zajedno sa fizičkim stvorene su i određene emocionalne razlike. Na emotivnom planu On je stvorio ženu sa većim senzibilitetom od čoveka. Emocionalno, muškarac je obično veoma grub. Njegove emocije su užeg sprektora. Ženin emocionalni spektar je prilično širok. Ona je sposobna za velika uzvišenja, ali i za velike nizine. Da, muškarac može biti uzbuđen ili deprimiran. Ali osnovno je da on ne može osećati ili poštovati koliko žena. Čovek ne može postići ekstremne visine kao žena.

Ne verujem da u pogledu inteligencije postoje bilo kakve razlike između muškarca i žene.

Verujem da su žene sposobne za veliko razumevanje i misaoni proces kao i muškarci, a mogu čak imati i malu prednost nad muškarcima u području koje zovemo intuicijom. Duhovno, naravno, čovek i žena su jedno i jednaki u Božjim očima (Galatima 3:28).

Kako nas je stvorio sa različitim fizičkim karakteristikama i različitim emocionalnim spektrom, Bog je stvorio pravila odnosa između muškarca i žene. Poslušnošću prema ovim pravilima muškarac i žena mogu pronaći ispunjenje, radost i sreću u životu koju Bog želi da oni imaju.

Čak Smit

Iz knjige "Hrišćanski porodični odnosi"

Gospode, šta je čovek
da za njega mariš
i ljudski potomak
da se sa njim baviš?

PSALAM 144:3

RAZUMEVANJE 6 STVARI U VEZI TESTOVA I ISKUŠENJA

Predan sam sledbenik Hri-
stov još od 1978. godine i
doživeo sam mnoge testove,
ispite i iskušenja. Sledi šest
stvari vezano za testove i isku-
šenja koja sam primetio tokom
svog hrišćanskog života.

1. Testovi dolaze pre velikog zadatka.

Otkrio sam da, pre nego što Bog
želi da učini nešto veliko, bilo u
nekoj situaciji ili u mom životu i
službi, postoji izvanredan otpor

protiv mene. Na početku mog
hrišćanskog života, to mi je bilo
zbunjujuće, ali kako sam sazre-
vao, shvatio sam da ukoliko ne-
ma protivljenja neprijatelja, to
je znak da mi verovatno nedo-
staje Bog. Stoga, kada postoji
velika duhovna borba, imam
potvrdu da je Bog spreman da
učini nešto veliko! To mi daje
izdržljivost i strpljenje koje mi
je potrebno da nastavim, upr-
kos svim intenzivnim pote-
škoćama.

2. Testovi dolaze odmah nakon obavljenog zadatka.

Tokom godina otkrio sam da Satana napada odmah nakon velikih dostignuća ili pobjeda, jer očajnički želi da spreči naše kretanje napred. Često se dešava da nakon što smo doživeli značajan uspeh, nismo više na oprezu. Obično smo u to vreme najranjiviji na neprijateljske napade. To je slično onome što se dogodilo nakon što je prorok Ilija dostigao svoj vrhunac u službi. Kada je Ilija pozvao vatru s neba, dokazujući Izraelu da je Jehova pravi Bog nad Valom, opaka kraljica Jezavelja zapretila mu je smrću. To ga je

dovelo do krajnjeg malodušja, do te mere da je želeo okončati svoj život (1. Carevima 18-19).

Takođe smo čitali u evanđeljima da se nakon što se Isus preobrazio i pokazao u slavi svog Oca, na Gori Preobraženja, odmah nakon toga se u jednom slučaju manifestovalo snažno demonsko djelovanje. Bilo je toliko jako da čak ni Njegovi učenici nisu mogli da se nose sa tim niti istjerati demona (Matej 17:1-20).

Na teži način sam naučio da nakon svakog ličnog proboja ili pobjede moram da budem u pripravnosti kako me napad ne bi zaslepio.

3. Testovi se nalaze između proročke reči i njenog ispunjenja.

Jedan od najznačajnijih testova koje sam doživeo je čekanje ispunjenja proročke reči. Često je teško razaznati vreme proročke reči. Kao rezultat toga, mnogi pretpostavljaju da će se proročka reč ispuniti ubrzo nakon što je prime. Moje iskustvo mi je pokazalo drugačije! Ponekad sam morao da čekam godinama pre nego što su se reči koje je Bog izgovorio mom srcu ikad ispunile. Neke reči izgovorene pre nekoliko decenija još uvek se nisu ostvarile. Ovo je veliki test vere.

Avram je doživeo sličan test kada mu je Bog rekao da će dobiti sina i morao je da sačeka nekoliko decenija pre nego što se Isak rodio (Postanje 12-21). I ne samo to, već nakon što se Isak rodio, Bog je testirao Avramovu poslušnost rekavši mu da žrtvuje svog sina na oltaru (Postanje 22).

U svetlu ovoga, nakon što primimo reč od Gospoda, treba da je razmislimo u svom srcu kao Marija o Isusu (Luka 2:19). Moramo da razaznamo vreme i značenje, i da se opustimo u Gospodu dok se to ne dogodi.

Moramo da nastavimo da radimo dobro i da ne klonemo, jer ćemo, u određeno vreme, poženjeti svoju nagradu (Galatima 6:9). Ovo je možda najteži od svih testova.

4. Iskušenje dolazi kada ste na mestu svoje najveće slabosti.

Proučavajući evanđelja, saznajemo da je đavo došao da iskuša Isusa nakon što je postio četrdeset dana (Luka 4). Nakon što je Isus savladao sva iskušenja, Biblija kaže da je đavo ostavio Isusa samog dok nije došlo pogodnije vreme (Luka 4:13). Naučio sam da đavo nema milosti prema vernicima kada su slabi, umorni, obeshrabreni, besni, ogorčeni, uvređeni, bolesni ili izgoreli. Umesto toga, tada nas najviše napada.

Nikada ne smemo pomisliti da nas đavo sažaljeva ili da će nam se smilovati kada se borimo. Zbog toga moramo da imamo savezničke odnose sa zrelim hrišćanima koji će stati uz nas kada smo slabi. Potrebna su nam braća i sestre u Hristu koji mogu da nam pomognu u trenucima kada smo najslabiji. U skladu sa tim, naučio sam i da nikada ne donosim veće odluke

ili prenosim osjetljive informacije drugima kada sam umoran, iscrpljen, obeshrabren ili besan. Kada je neko u slaboj emocionalnoj poziciji, teško je razaznati Božju volju.

5. Iskušenje dolazi kada vam je dosadno.

U 2. Samuelova 11 čitamo kako je kralj David pao u preljubu i ubistvo kada je bio besposlen. Ostao je kući dok su ostali kraljevi išli u boj. Često se dešava kada ljudi nemaju osećaj svrhe, da im postane dosadno. Kao rezultat toga, mogu se umešati u preljubničke veze, jer žude za uzbuđenjem i stimulacijom.

Otkrio sam da je jedina stvar koja me spasava tada, moja duboka bliskost sa Gospodom. Sve dok moja primarna motivacija za život potiče od traženja i poznavanja Boga (a ne od službe), tada, iako doživim vreme iskušenja, to vreme koristim za traženje i proučavanje Božjih puteva (što me priprema za sledeći test sa kojim ću se suočiti).

6. Iskušenje dolazi kada izgubite primarni fokus.

Zajedno sa poslednjom tačkom, iskušenje dolazi kada dopusti-

mo da nas distrakcije udaljavaju od glavnih stvari na koje smo pozvani fokusirati se u životu.

Pored našeg hoda sa Gospodom i naše posvećenosti porodici i crkvi, svi mi imamo primarni zadatak na koji bismo trebali da se usredsredimo. Jedno od najvećih iskušenja sa kojim sam se suočio u životu nije nužno grešno iskušenje, već mi se pružaju mnoge dobre mogućnosti koje nisu od Boga. Prihvatanje takvih stvari može nas iscrpiti i sprečiti da maksimiziramo vreme i usredsredimo se na svoje primarne zadatke. Neprijatelj Božjeg najboljeg često se maskira u obliku dobrih prilika. Moramo se neprestano fokusirati kako bismo mogli očuvati fokus na tome da glavne stvari ostanu glavne.

Na kraju, zahvaljujem Bogu što uvek pruža način za bekstvo od iskušenja. Uvek je sa nama tokom naših vatrenih iskušenja i testova (1. Korinćanima 10:13, Isaija 43: 2-3).

Joseph Mattera

POKAJANJE I MILOST

Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan; a ko priznaje i ostavlja, dobiće milost."
(Izreke 28:13)

U staro doba, za vreme francuskih kraljeva, kriminalce su slali na galije gde su izdržavali svoje višegodišnje kazne ili su ostajali tamo doživotno. Osuđenici su bili lancima i okovima vezani za svoju klupu. Njihov zadatak je bio da slušaju zapovesti i da složno veslaju. Jednog dana je nekom stranom diplomati bilo dopušteno da poseti galije koje su bile usidrene u Tlonu. Po tadašnjem običaju, ovaj visoki gost je imao pravo da oslobodi jednog osuđenika po svom izboru. Diplomata je razgovarao sa nekoliko robijaša, koji su mu ubedljivo nastojali izneti razloge zbog kojih su završili na galiji. Svaka priča je bila slična jedna drugoj: svoju

osudu su nazivali nepravdom, da su lažno optuženi i naravno da su potpuno nevini.

Tada je diplomata došao do jednog robijaša koji na njegovo propitivanje odgovorio sledećim rečima: „Gospodine, bio sam okoreli zločinac. Zaslužio sam samo smrt, ovo što sam još živ, prava je milost Božja.“

Diplomata ga na to, pogleda u oči i reče: „Vi ste dakle jedini bednik među ovim poštenim ljudima! Nije dobro za njih da i dalje ostanete u njihovom društvu.“ Zatim se sa smeškom okrene svojoj pratnji rekavši im: „Gospodo, evo čoveka kojem želim udeliti milost.“

Priznavanje Bogu da smo izgubljeni grešnici, jedini je način da se kod Njega nađe milost!

Izvor: Manna

NIKADA TE NEĆU NAPUSTITI

*Jer Bog je rekao:
„Nikada te neću napustiti,
nikada te neću ostaviti.“
(Jevrejima 13:5b)*

Juče sam pročitala priču o roditeljima koji su svakog dana prije posla vozom putovali sat vremena, da bi sina ostavili kod bake i deke. Napunivši 11 godina, dječak je smatrao da je dovoljno velik da putuje sam i po prvi put je odbio društvo svojih roditelja u vozu.

Nakon bezuspješnih nagovaranja, otac i majka su popustili. Kupili su mu voznu kartu, dali

sve moguće instrukcije za to jednočasovno putovanje i uz poljubac se pozdravili na ulazu u voz. U posljednjem trenutku, otac mu je ubacio u džep parče papira i rekao: „Ovo je za slučaj da se uplašiš ili nađeš u bilo kakvoj neprijatnoj situaciji.“

Voz je krenuo. Dječak je uzbuđeno posmatrao pejzaže u prozorskom oknu i ljude koji su ulazili i izlazili iz kupea. U jednom trenutku, shvatajući da dječak putuje potpuno sam, ljudi su počeli da ga gledaju čudno i da mu postavljaju mnogo pitanja. Uzbuđenje je naglo spla-

snulo. Zamijenili su ga nelagodnost i strah. Skupio se u svom sjedištu i plašljivo odbijao susret s tuđim pogledima. A onda se sjetio očevih riječi i potražio papirić u svom džepu. Pisalo je: „Ja sam u posljednjem kupeu.“

Dugo sam razmišljala o tome. Koliko puta smo pomislili da smo dovoljno veliki, odrasli, snažni, pametni ili sposobni da kroz određene životne situacije putujemo sami, bez Boga? Koliko puta je Bog morao teška srca da nas pusti da na određena putovanja pođemo „sami“? I još nam spremi sve što nam je potrebno za put! U džepove nam tutne gomilu listića za „posebne trenutke“ i potraži mjesto u posljednjem vagonu našeg životnog voza.

Vi koji mislite da ste jaki i da stojite, pazite da ne padnete...

Vi koji zavisite od svojih planova i mislite da će sve ići kako ste zacrtali i kažete: „Sjutra će-

mo otići tamo ili onamo...“, recite: „Ići ćemo, ako Bog da...“

Vi koji mislite da ste pametniji i sposobniji od drugih, isfrustrirani njihovim glupostima i manama, ne zaboravite da bez mene ništa ne možete činiti...

Ipak, na najvažnijem listiću u našem „džepu“ stoji: „Za slučaj da se, tokom svog samostalnog putovanja, uplašiš ili nađeš u bilo kakvoj neprijatnoj situaciji, Ja sam u posljednjem vagonu. Nikad te neću ostaviti. Nikad te neću napustiti.“

Sjetimo se da je On uvijek tu. I kada ga gurnemo u posljednji vagon svog života, On čeka da u strahu i beznađu svoje situacije posegnemo za listićem na kojem piše: „Tu sam za tebe... Nikad te neću ostaviti ni napustiti.“ I naravno, čeka da potrčimo u posljednji vagon, vratimo se „tamo gdje smo pali“ i nađemo svoje mjesto u Njegovom zagrljaju.

Vesna Novaković, Podgorica

Gospod, Bog tvoj, ide sa tobom;
On neće odstupiti od tebe niti će te ostaviti.

5. MOJSIJEVA 31:6

ABORTUS (ABORTUS ARTIFICIALIS)

legalno ubistvo ili izbor

Abortus (namerni prekid trudnoće) predstavlja jednu od najkontroveznijih tema, ne samo u društvu, već i u okviru medicinskih krugova, među onima koji isti i sprovode svakodnevno. Iako je abortus postao skoro normalna svakodnevna pojava i dalje postoje države koje poseduju zakonske regulative kojima onemogućavaju izvršenje tog zahvata, ali i njih je sve manje. Čim se neka država i odluči za neki korak u korist *pro life - a*, poput Poljske, odmah se nađe na stubu srama i osude od strane raznih pokre-

ta i organizacija, samo zato što je zabranila prekid trudnoće.

Naravno, ovde ne ubrajamo situacije gde je ugrožen život majke ili je došlo do spontanog pobačaja, već isključivo dobrovoljni prekid iz drugog razloga.

Medicinska definicija abortusa

Abortus predstavlja prekid intrauterine (život u utrobi) trudnoće do 10. nedelje, tj. pre nego je plod sposoban za ekstrauterini (izvan majčinog stomaka) život. Prema uzroku, mogu se podeliti na spontane i namerne.

Postojanje uslova za prekid trudnoće do tog perioda, utvrđuje specijalista ginekologije i akušerstva, od desete do dvadesete nedelje dozvolu daje konzilijum lekara, a posle dvadesete nedelje dozvolu za intervenciju mora doneti etički odbor koji pored ginekologa, obuhvata i pedijatra, internistu, psihijatra i pravnika, dok se u nekim ustanovama u svetu, u taj odbor kao obavezni član ub-raja i duhovno (religiozno) lice.

Tehnike prekida trudnoće

Da bi razumeli sam postupak abortusa, treba da objasnimo kako se on uopšte izvodi. Postoje dva načina:

Hirurški (*kiretaža - čišćenje zida materice, odnosno kidanje delova fetusa uz pomoć klešta*)

Medikamentozni (*uterotonični lekovi koji izazivaju krvarenje i time izbacivanje ploda*)

Komplikacije prekida trudnoće

Komplikacije prekida trudnoće mogu biti od onih koje se mogu lako sanirati do životno ugrožavajućih. Niko ne zna kakve će one biti sve dok ne dođu na naplatu. Pre svega, žena je u opasnosti da tokom procedure

usled nedovoljno higijenskih uslova dobije sepsu, što se ne dešava samo u „zemljama trećeg sveta“ već i u najrazvijenijim bolnicama u Americi, Velikoj Britaniji, Nemačkoj... Pored ovog, veoma često dolazi i do iskrvarenja ili nastanka tromboembolije, što su životno ugrožavajuća stanja.

Nije samo fizičko zdravlje u opasnosti, već može doći i do nepopravljivog narušavanja psihičkog i emocionalnog zdravlja. Naime, žene koje se odluče na abortus povećavaju stopu rizika od razvoja depresivno-anksioznih poremećaja za 100%, pojava sucida je učestalija, kao i zavisnost od narkotika ili alkohola. Javljuju se i određena stanja poput PTSP (postraumatski-stres sindrom). Pored ovoga, žena može dugo nakon izvršenog zahvata imati insomniju u kombinaciji sa košmarima, noćnim buđenjem i preznojavanjem uz izrazite poremećaje ritma. Često pacijentkinje navode da čuju, vide ili oseće svoje nerođeno dete i da to predstavlja za njih izuzetno traumatično iskustvo.

Kada se gleda sa socijalnog aspekta, okolina u većini slučajeva izjednačava postupak žene

sa čedomorstvom (ubistvo rođene bebe nakon poroda od strane majke), što apsolutno utiče na socijalni život, odnose sa porodicom i prijateljima, poslovni uspeh i prilike.

Konačno, ne postoji nijedna žena koja se nije susrela sa bar nekom, a često i sa više navedenih posledica samog abortusa. Ostaje pitanje da li „ženin izbor“ da radi sa svojim telom šta želi zapravo je njena senka straha i užasa koja tek kasnije dođe na naplatu?

Zašto abortus?

Bez obzira na sve navedene komplikacije, ipak se mnoge žene odlučuju na taj postupak. Dugačak je niz razloga zašto se neko odluči za bilo koju vrstu ubistva, pa tako i za ovu gde žrtva čak ni nema mogućnost da se odbrani. Razlog kao što je silovanje, koji je jedan od najčešćih, zaista predstavlja užasan događaj u životu žene sa trajnim posledicama, ali to nerođeno čedo ni sa čim nije uticalo na taj čin, pa isto tako ne može imati ni krivicu za bilo šta. Da, ono je tu, nije došlo iz ljubavi, došlo je nasilnim putem, neće možda biti voljeno od strane majke, ali bez obzira na

to ono zaslužuje da živi, pa makar u nekoj drugoj porodici koja će ceniti njegovo postojanje.

Drugi razlog je isto tako učestao - neželjena trudnoća, kad usled nedovoljne edukacije mladih, siromaštva ili nemarnosti parova, strada jedan nedužan život. Pored ovog, sve češći stimulus za abortus nastaje usled malignog uticaja na društvo, od strane raznih organizacija za kvazi zaštitu prava žena i feminističkih pokreta, gde se potencira ženino pravo da upravlja sopstvenim telom onako kako ona želi. Ovde se ne uzima u obzir to što ni sa čim nije zaslužila to telo, niti će ga sa sobom poneti nakon smrti, a sve to na štetu bića koje se razvija unutar istog tog tela i u čijem je vlasništvu ravnopravno kao i ženinom. Neki parovi se na taj korak odlučuju, jer smatraju da nisu spremni finansijski podneti teret izdržavanja koji dolazi rađanjem bebe. Bez obzira što time pokazuju ništa drugo osim svoje lenjosti, nerazmišljajući da ni oni u najvećem broju slučajeva nisu imali sve što su želeli. Možda su čak imali samo osnovno za život, pa se uprkos tome raduju životu svakim novim danom, imaju radosne tre-

nutke, voljeni su... a sve to sve-
sno uskraćuju detetu kojem su
unapred presudili životni tok.

Ima još dosta razloga koji se
navode kako bi se opravdao a-
bortus, smirila savest ili posti-
gao kompromis između parova.
Svakako, za najveći broj poba-
čaja podjednako su krivi i otac i
majka (ako se tako mogu naz-
vati uopšte), pa niti sme niti
može sva krivica pasti samo na
ženu. Bez obzira na to ko je
kriv, želeo bih da objasnim zaš-
to je abortus ubistvo i sa
hrišćanskog i sa biološkog
aspekta, jer je zaista zastrašuju-
će da u 21. veku, kada je medi-
cina na svom vrhuncu, kada se
leče bolesti koje do samo pre

dve-tri decenije nije bilo zami-
slivo lečiti, kada su tehnika i
tehnologija do te mere uzna-
predovale da očekujemo dan
kada ćemo sve prepustiti robo-
tima, mi i dalje imamo veliki
broj ljudi koji smatra da je a-
bortus vid kontracepcije ili još
gore, opravdava ga tvrdeći da
to nije ubistvo.

Hrišćanstvo, biologija i embrion

Bog nas je stvorio po svom liku
i dao nam dah života koji je u-
dahnuo u zemljin prah (naše
telo). Isto tako Gospod je prili-
kom spajanja muške i ženske
polne ćelije udahnuo dah u tu
jednu oplodenu ćeliju - *zigot*.
Zigot raste i razvija se, i poste-

peno postaje jasno definisan *embrion*, koji kasnije postaje *fetus* sa svim jasno diferenciranim organima. Embrion već u toku 4. nedelje ima razvijeno srce koje počinje da pumpa krv. Dakle, krajem prvog meseca, kada još uvek 90% žena ni ne zna da je trudno, srce embriona kuca. Svi znamo da je srčana akcija vitalni znak, koji pored disanja, svesti i temperature karakteriše nekog da je živ. Kažu mnogi (uglavnom nedovoljno obrazovani) da abortus nije ubistvo jer embrion predstavlja samo skup ćelija. Možda bi se čak i neki hrišćani složili sa njima, dok sami sebi logično ne razjasne činjenice da je i čovek u periodu kad ima 20-ak godina i kad je najjačeg zdravlja, tako-

đe sastavljen od istih tih ćelija.

Zar postoji razlika u broju ćelija, pa da se biće od na primer 1000 ćelija (*embrion*) ne klasifikuje kao živo, a mladić od petstotina milijardi ćelija klasifikuje kao živo biće, a pritom u oba kuca srce? Da li zaista neko može iskoristiti diskriminatorno pravo da delo protiv života embriona karakteriše kao „legalan izbor“, dok akt protiv života mladića definiše kao težak zločin zvan ubistvo? Da li čovek zaista ima pravo da o tome odlučuje?

Pre nego se zamislite nad ovim pitanjem i potražite odgovor duboko u sebi, taj odgovor je već davno zapisan na kamenim pločama pored ostalih za-

povesti koje je Gospod, Tvorac svih, od onih najmanjih do najvećih rekao: „Ne ubij!“ Nije rečeno: „Ne ubij samo rođene“, ili: „Ne ubij starije od 3 godine, mlađe od 1 godine“, jer ubistvo nije ogranično na dob, ono je apsolutno - ili se desilo ili nije.

Kao što je ranije rečeno, život je dar od Boga, koji mi ni sa čim nismo to zaslužili, već je to Njegova milost. Najlepše je to opisao David u Psalmu 139:13-16.

„Jer si Ti stvorio šta je u meni, sastavio si me u utrobi matere moje. Hvalim Te, što sam divno sazdan. Divna su dela Tvoja, i duša moja to zna dobro. Nijedna se kost moja nije sakrila od Tebe, ako i jesam sazdan tajno, otkan u dubini zemaljskoj. Zametak moj videše oči Tvoje, u knjizi je Tvojim sve to zapisano i dani zabeleženi, kada ih još nije nijednog bilo.“

Slično ovome piše u Drugoj knjizi Mojsijevoj 21:22-23 koliko je za Gospoda važan fetus i da je kazna za ubistvo bebe u stomaku smrt:

„Kada se svade ljudi, pa koji od njih udari trudnu ženu tako da izađe iz nje dete, ali se ne dogodi smrt, da plati globu koliko muž ženin reče, a da plati preko sudi-

ja; Ako li se dogodi smrt, tada ćeš uzeti život za život.“

Zar neko može opravdati delo protiv Božije milosti? Zar neko ima pravo da odluči o nečemu osim Gospoda?

Gospod Isus je svoj život dao na krstu zarad svih nas, nerođenih i rođenih, i nije pravio razliku. Za Njega smo podjednako važni i mi van utrobe i oni u utrobi. Isus je ubijen kako bismo mi živeli, jer nas voli, jer ima ljubav koja nije od ovoga sveta već savršena ljubav, nemerljiva i bezinteresna, ljubav koja je pobedila smrt i ljubav koja pobeđuje Lucifera. Isus nas voli takve kakvi jesmo, dao nam je priliku da živimo takvi kakvi jesmo i da se borimo uz Njegovu pomoć sa svim situacijama na koje nailazimo. Zar ne bismo svi trebali da težimo jednoj takvoj savršenoj ljubavi i miru, koji donose radost u naše živote i živote ljudi oko nas, nego da u metastazama svoje sebičnosti opravdavamo greh?

Pokušajte i videćete da je Duh Sveti uz vas i da će vaš život dobiti sasvim novi smisao, koji se ne može narušiti pred preprekama na koje nailazimo.

Milan Vještica, Banjaluka

BORBA GLASOVA

Možda je nekom naslov ovog teksta čudan. „Borba glasova”, kako glasovi mogu da se bore i zašto bi se u opšte borili?

Živimo u dobu u kojem je veliki broj informacija lako dostupan mnogima. Dovoljno je povezati se na internet i pronaći informaciju o bilo čemu što nas interesuje. I samo povezivanje na internet je postalo vrlo jednostavno, doslovno rečeno nam je na dohvat ruke. Ranije je to bilo teže i sporije. Sećam se tog vremena.

Informacije koje tražimo često mogu biti oprečne. O nečem

istom nalazimo, čitamo i slušamo suprotne informacije. Velike polemike se vode o svemu. U ovo vreme ne postoji ni jedna tema o kojoj nema suprotnih mišljenja. Probajte da se setite bar jedne teme o kojoj svi misle isto.

Na primer o religiji?! Stavljam je na prvo mesto, jer ipak je ovo religijski časopis. Ili o zdravlju?! Pitanje korone je goruće već više od godinu dana. Svakodnevno slušamo vrlo suprotstavljene stavove o ovom svetskom problemu. Tu su i brojna druga pitanja oko kojih se razilazimo u mišljenju: ekonomija, ekologi-

ja, ljudska prava i slobode, bezbednost i mir, klima, siromaštvo...

Sve informacije su glasovi koji dolaze do nas i bore se da zauzmu svoje mesto u nama. Njihov cilj je da nas nateraju da formiramo svoje mišljenje i shodno tome i svoje ponašanje. Sve ove informacije (glasovi), imaju svoj intenzitet i jačinu, i bore se da u nama budu najjači i najglasniji.

Ovaj tekst nema nameru da raspravlja o istinitosti bilo kojeg glasa ili informacije, već da ukaže na to da postoji jedan glas koji je jači i glasniji od svih drugih glasova.

U Jevanđelju po Jovanu u 12. glavi je opisan događaj Isuso-

vog ulaska u Jerusalem. Tekst kaže da ga je dočekaao silan narod radujući se i blagosiljajući onoga koji dolazi u ime Gospoda. Tom prilikom Isus je govorio o svojoj smrti i o času kada će se Sin Čovečiji proslaviti. U jednom momentu Isus kaže sledeće: „Oče, proslavi svoje ime” (Jovan 12:28). Kao odgovor na ovu Isusovu molbu, da Otac proslavi svoje Ime, vidimo u daljem tekstu da se čuo glas sa neba: „Proslavio sam i opet ću proslaviti”. Ovo je bio glas Božiji! Od samog Božijeg glasa, meni je još interesantnija reakcija naroda koji je svemu ovome prisustvovao i slušao. Jedni su rekli da je to bila grmljavina a drugi da mu je anđeo govorio! Kako je to moguće? Pa zar to

nije bio Božiji glas? Zar Bog nije jasan i glasan? Zar Božiji glas nije najjači i najglasniji od svih glasova? Ipak je to Bog!

Izgleda da nije!? Izgleda da postoji jedan glas koji je jači i glasniji i od Božijeg glasa. To je naš glas. Onaj glas kojim mi sami sebi govorimo i kojim tumačimo informacije i glasove koji dopiru do nas. Šta god da čujemo, koju god informaciju da nađemo i koji god glas da dođe do nas, mi ćemo ga procesuirati, protumačiti i prihvatiti onako kako mi to hoćemo. U borbi glasova, Božiji glas protiv našeg glasa nema šanse! Mi možemo i ne moramo da se složimo čak i sa onim šta Bog govori.

Autor ovog teksta, iz iskustva zna da njegov glas vrlo često

ume da obmane i prevari, da ga odvede na pogrešan put. Isto tako zna, da je Božiji glas jedini pravi i istiniti glas.

Jedan od najvažnijih i najsnažnijih stihova u Bibliji se nalazi u poslanici Rimljanima 12:2:

„I nemojte više da se saobrađavate ovome svetu, nego se preobrađavajte obnavljanjem svoga uma, da razaberete šta je Božija volja, šta je dobro, prijatno i savršeno.“

Dragi čitaocē, često preispituj sadržaj svojih misli jer one su najsnažniji glas koji ćeš čuti i koji će odrediti tok tvog života. Odbacuj svaki lični glas koji nije u skladu sa Božijim glasom i potpuno prihvati svaku informaciju koja dolazi od Boga.

Božidar Galović, Ellel Srbija

Isus ih je prihvatio i govorio im o Carstvu Božijem i izlečio one kojima je bilo potrebno izlečenje.

LUKINO EVANĐELJE 9:11B

PROMIJENI SVOJ ŽIVOT

Molim te, budi svjestan da u svom životu, moraš napraviti neke promjene. Te promjene moraju biti dovršene, tako da bih Ja mogao ispuniti svoje obećanje tebi – da ti podarim mir, radost i sreću u ovom životu.

1. PRESTANI BRINUTI

Život ti je zadao udarac, a sve što ti radiš jeste da sjediš i brineš. Jesi li zaboravio da sam Ja ovdje, da nosim teret umjesto tebe? Ili uživaš u gundanju prema svakoj sitnici koja ti dođe u život?

2. STAVI NA LISTU

Nešto treba uraditi ili pobrinuti se za nešto. Stavi to na listu. Ne, ne na tvoju listu. Stavi to na moju listu. Ja sam taj koji će se

pobrinuti za problem. Ne mogu ti pomoći, sve dok to ne predaš Meni. Iako je Moja lista dugačka, Ja sam Bog. Mogu se pobrinuti za bilo šta što staviš u moje ruke. Zapravo, Ja već brinem o puno stvari o kojima ti uopšte ne razmišljaš.

3. VJERUJ MI

Kada si jednom predao Meni svoj teret, prestani stalno pokušavati da ga uzmeš nazad. Vjeruj Mi. Imaj vjere da ću Ja brinuti o svim tvojim potrebama, problemima i iskušenjima. Problemi sa djecom? Stavi ih na Moju listu. Problemi sa finansijama? Problemi sa emocionalnim padovima... Stavi na moju listu. Želim ti pomoći. Sve što ti treba da uradiš jeste da Me pitaš i zamoliš.

4. OSTAVI PO STRANI

Nemoj se probuditi jednog jutra i reći: „Ha, sada se osjećam puno snažnije, mislim da mogu sam izaći na kraj sa tim.” Zašto misliš da se sada osjećaš jačim? Jednostavno. Predao si mi svoj teret i sada Ja brinem o tome. Ja takođe obnavljam tvoju snagu i darujem ti mir. Zar ne znaš, kada bih ti vratio nazad tvoje probleme, bio bi ponovo na samom početku? Prepusti svoje probleme Meni i zaboravi na njih. Pusti Mene da radim svoj posao.

5. RAZGOVARAJ SA MNOM

Želim da zaboraviš na mnoge stvari. Zaboravi ono što te je izluđivalo. Zaboravi brigu i iskušenja, jer znaš da Ja imam kontrolu. No, jednu stvar te molim da nikada ne zaboraviš – molim te, nemoj zaboraviti razgovarati sa mnom. Neka to bude često. Ja te volim! Želim čuti tvoj glas. Želim biti uključen u sve što se događa u tvome životu. Želim slušati o tvojim prijateljima i o tvojoj porodici. Molitva je jednostavno razgovor sa mnom. Želim biti tvoj najdraži prijatelj.

6. IMAJ VJERE

Odozgo vidim puno stvari, koje ti odozdo ne možeš da vidiš. Imaj vjere u Mene da znam šta radim. Vjeruj Mi, ne bi želio imati pogled ka-

kav imam ja. Nastaviću se brinuti o tebi, paziti te i zadovoljavati tvoje potrebe. Samo Mi trebaš vjerovati. Iako imam mnogo veću zadaću nego ti, čini se da ti imaš mnogo problema samo u izvršavanju svog jednostavnog dijela. Koliko teško može biti da Mi vjeruješ?

7. DIJELI

U dobi od dvije godine, naučio si kako dijeliti. Kada si to zaboravio? To pravilo i sada vrijedi. Dijeli sa onima koji su manje srećni od tebe. Dijeli radost sa onima, kojima je potrebno ohrabrenje. Dijeli smijeh sa onima, koji se jako dugo nisu nasmijali. Dijeli svoje suze sa onima, koji su zaboravili kako plakati. Dijeli vjeru sa onima koji je nemaju.

8. BUDI STRPLJIV

U samo jednom životu, stvorio sam mogućnosti da iskusiš različita iskustva. Rasteš od djeteta do odraslog čovjeka, imaš djecu, mnogo puta mijenjaš poslove, učiš mnoge zanate, putuješ na razna mjesta, srećeš se sa mnogo ljudi i toliko toga iskusiš. Kako onda možeš biti nestrpljiv kada Meni treba malo više vremena od onog što ti očekuješ, da bih rješio nešto sa

svoje liste? Vjeruj u moju tačnost, jer je moje tempiranje savršeno. Samo zato što sam stvorio svemir u šest dana, svi misle da Ja uvijek žurim, žurim, žurim, žurim...

9. BUDI DOBAR

Budi dobar prema drugima, jer i njih volim jednako, kao što volim i tebe. Oni se možda ne oblače kao ti, možda ne govore kao ti, možda ne žive na način na koji ti živiš, ali ipak, ja vas sve volim. I zato vas sve molim, pokušajte se slagati – zbog Mene. Svakog od vas sam stvorio različitog po nečemu. Bilo bi dosadno kada biste svi bili isti. Molim te, znaj da volim svaku tvoju razliku.

10. VOLI SEBE

Tako mnogo volim tebe, kako onda ti možeš ne voljeti sebe? Stvorio sam te samo iz jednog razloga – da bi bio voljen i da zauzvrat voliš. Ja sam Bog Ljubavi. Voli Me. Voli svoje bližnje, ali voli i sebe. Moje je srce prepuno bola kada vidim tebe kako se ljutiš na sebe, kada stvari ne idu kako si ti očekivao. Jako si mi dragocjen.

NIKADA TO NE ZABORAVI...

MM

GLEDATI ISPOD POVRŠINE

Posedovanje vizije nije bitno samo da bi se rešavali problemi. Postoji još jedna definicija koja kaže da je *vizija sposobnost da se vidi ispod površine ljudskih života*. Vizionari znaju da je potrebno da se gleda iza očiglednog da bi se razumele tajne života. Mnogi ljudi imaju izrazito razvijenu osobinu da kod drugih ljudi gledaju samo ono što je na površini: „On je arogantan (ili talentovan, ili sebičan, ili sujetan).” Uvek se nađu oni koji imaju isti pogled na stvari i kažu: „I ja sam to primećio.” Ovo uzajamno razumeva-

nje izgleda čuderno, ali u suštini, sve je to samo površno gledanje na stvari. Vizionari se odlučuju da gledaju iza očiglednog, oni gledaju ispod površine u potrazi za suštinom. Oni gledaju srce, karakter, nade i strahove koji motivišu ponašanje ljudi.

Isus je imao vizionarski pogled kada je promenio ime svog učenika Simona. Na prvi pogled, Simon je bio samo jedan impulsivan, agresivan i površan čovek, ali Isus je gledao malo dublje i video potencijal koji niko drugi nije uočio. Simon je

imao kičmu, imao je snagu za koju ni sam nije znao da je poseduje.

Zato ga je Isus nazvao *Petar*, što na grčkom znači „kamen“, a to je materijal koji je osnova za podizanje velikih zgrada. „Na ovome kamenu“, rekao je Isus, „sazidaću crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati“ (Matej 16:18).

Možete li da zamislite šok na licima ostalih učenika kada je Isus ovo izgovorio? Petar nije postao stub, poštovani vođa i osnivač crkve u Rimu (Galatima 2:9). On je postao jedan od stubova crkve, a to nam govori o Isusovoj viziji, njegovoj sposobnosti da gleda ispod površine Petrovog karaktera.

Volim ovu misao iz Priča Solomonovih: „Duboke su vode namerе srca čovečijeg, al' razuman čovek ume da ih crpi“ (Priče 20:5, Bakotić). Svi ljudi, stvoreni prema Božjem liku, imaju potencijale koje neko sa vizijom treba da uoči i izvuče na površinu.

Vizionari imaju važnu misiju i ulogu u životima drugih ljudi – da ne obraćaju pažnju na ono što je očigledno, već na ono što je u dubini nečijeg srca i da po-

kušaju da izvuku na površinu nešto posebno što je Bog stavio u njih. Potrebni su *roditelji* vizionari – majke i očevi koji će pažljivo analizirati svoju decu, intenzivno se moliti i s puno pažnje razgovarati sa njima da bi prepoznali i izvukli na površinu jedinstvenost svakog deteta. Potrebni su nam *braćni drugovi* vizionari.

Mnogi od nas koji smo u braku, grčevito se držimo očiglednog. Potrebno je da naučimo da gledamo ispod površine i istražujemo, sve dok ne nađemo vrednosti sakrivene u duši našeg životnog saputnika. Potrebni su nam *poslovni lideri* vizionari koji će se ophoditi prema zaposlenima kao prema ljudima, a ne kao prema mašinama; koji će pokušavati da prepoznaju jedinstvene sposobnosti i potencijale koje zaposlenici imaju, i u skladu sa tim im poveravati odgovornosti.

Crkvi su potrebni *vernici* vizionari, zreli hrišćani koje spoticanja kod onih koji su mladi u veri neće sprečiti da kažu: „Vidim u ovom čoveku potencijal i želim da pomognem da dođe do izražaja i da se razvije.“ Takođe su nam potrebni *Hristovi svedoci* vizionari, koji mo-

gu pogledati ljude koji ne veruju, koji nemaju interesovanje za Boga, i reći: „Pitam se šta bi Hristova preobražavajuća sila mogla da učini u životu ove osobe?”

Ova osobina vizionarskog gledanja iza očiglednog u ono što se zaista dešava u ljudskim dušama može se razvijati. Potrebno je uložiti vreme za ozbiljnu analizu karaktera bližnjeg, za osmišljenu konverzaciju, za smireno razmišljanje i upornu molitvu za razumevanje. Takođe je potrebna smelost, jer Sveti Duh vas može pokrenuti da iz neke osobe izvučete nešto što niko drugi ne vidi.

GLEDATI IZ BOŽJE PERSPEKTIVE

Treću definiciju vizije teško mogu da formulišem, jer predstavlja granicu na kojoj se trenutno nalazim u svom odnosu sa Bogom. Nisam potpuno siguran kako to funkcioniše, i ne znam uvek kako to da aktiviram, ali znam da je ova vrsta vizije veoma značajna.

Vizija je Bogom dana sposobnost da se uoči detalj koji Bog želi da ugradi u vaš život ako Mu se posvetite. Bog je jednom došao Mojsiju i rekao mu: „Potreban mi je vođa da izvrši značajan, ali težak zadatak za moj narod.”

Mojsije mu je odgovorio povlačeći se: „Gospode, pošalji mo-

ga brata. On je nadaren. On ima harizmu. On ume da se obrati mnoštvu ljudi." U tom trenutku svoga života, Mojsije nije imao viziju kako bi Bog mogao da ga upotrebi.

Moram da priznam da i sam imam ovaj problem. Pogledam se u ogledalo i kažem: „Nisam takav čovek da bi preko mene Bog mogao da čini čuda." Moj život nije predviđen za velike poduhvate. Uglavnom osećam da sam sasvim običan čovek i često se pitam da li uopšte vredim.

Međutim, s vremena na vreme – neću se pretvarati da se to često dešava – osetim da mi Sveti Duh šapuće: „Hajbels, skini povez sa očiju. Gde ti je vizija? Ti nisi velik, ali Bog jeste. I ti mu puno značiš. Zašto ne veruješ u ono što propovedaš?"

Bog uživa da upotrebi male, obične ljude da bi zbunio one koji su puni sebe. On voli da koristi slabe ljude da bi zadivio jake. On želi da upotrebi tebe, ako bi samo poverovao da je sve moguće."

U nekom trenutku života osećate da vam Bog govori: „Želim da te upotrebim na poseban način. Vreme je da kreneš u no-

vom pravcu. Želim da promeniš zanimanje (da se vratiš u školu, da odustaneš od škole, da započneš pastorsku službu, da prepoznaš dobru priliku, da se zaposliš, da postaneš misionar...)). Stalo mi je do tebe, imam velike planove s tobom i želim da radim u tvom životu. Ako skineš taj povez sa očiju, poveriću ti službu."

Verovatno ste u tom trenutku osetili uzbuđenje u svom srcu i pomislili: „Možda je to bio Božji glas." Ali tada, umesto da gledate ka zvezdama, usmeravate pažnju na rešetke. Pred tim hladnim podsetnicima na realnost, potisnuli ste osvedočenje. Potisnuli ste glas Božjeg Duha i rekli: „Mislim da ću ostati u svojoj ćeliji."

Bog je zbog toga tužan. Ne mogu da očekujem od vas ono što i sam nisam voljan da učinim. Želim da budem spremniji da kažem: „Bože, evo me. Upotrebi me, vodi me. Ako imaš neki plan za moj život, želim da se on ostvari. Slediću te najbolje što umem – drhteći, ali verujući. Želim da vidim zvezde, a ne rešetke. Želim da se izbistri moja vizija."

Bill Hybels

PASTOROVA ŽENA

*„Kakve su ti to rane po tijelu?
Izranjavan sam kod prijatelja.“*

(Zaharija 13:6)

U čini uslugu i sebi i njoj. Skini metu sa leđa žene svoga pastora.

Prije godinu ili dvije napisao sam jedan članak o ženama pastora koji je obišao svijet. U članku „Najranjivija osoba u crkvi“ se prepoznalo mnogo dobrih ljudi, od kojih mnogi pate zbog lošeg ophođenja drugih prema njima.

Čini se da su žene pastora na mjestu većeg rizika od bilo koga drugog u crkvi. Očekivanja

prema njima su najveća, podrška najmanja, a napadi na njih dolaze sa neočekivanih strana.

Povremeno mi te žene šalju njihove priče. Većina ih je srećna što služe u crkvi, posjeduju jak osjećaj Božjeg poziva i zahvalne su za ljubav Njegovog naroda. Ipak, s vremena na vrijeme, neka od njihovih priča me natjera da zadržim. Više nego jednom sam plakao zbog načina na koji ljudi u crkvi postavljaju nemoguće zahtjeve i stavljaju teške terete na one koji su poslani da vode Božje zajednice.

Ovo su tri primjera onoga što mi činimo ženama Božjih slugu

poslanih da budu pastori Njegove crkve:

Dobri crkveni ljudi kritikuju muža kod supruge.

Žena mladog crkvenog službenika me je upozorila na jedan aspekt svoje ranjivosti na koji nikada ne bih pomislio. Ona kaže da ljudi – čak i njihovi dobri prijatelji u crkvi – pokušavaju da dopru do propovjednika kroz nju.

Oni onako usput govore „Reci svom mužu da...“; „Ne želim mu smetati – on je uvijek zauzet – ali nekad kada bude odmoran, hoćeš li mu ukazati...“; ili: „Nisam želio uznemiriti brata Toma, ali on mora znati da...“

Neko je nesrećan zbog propovijedi, toaleta, muzike prošle nedelje, promjena u učionici ili boje pastorove kravate, i pronasao je okolni put da iskaže neslaganje, ali tako da ne mora lično ući u „lavlju jamu“.

Sjećam se da su i Gospodu radili tako. „Zašto vaš učitelj jede sa carinicima i grešnicima?“ (Matej 9.11). A onda, kada je došlo vrijeme da kritikuju učenike, došli su Gospodu: „Zašto mi i farizeji

često postimo, a tvoji učenici ne poste?“ (Matej 9.14).

Ovo je kukavički način. Tako pastorova žena dobije zadatak. Kritičar se udalji sa osjećajem da je ipravo problem na najlakši mogući način. Na kraju, ko je bliži službeniku crkve nego njegova žena? I zar neće ona znati najbolji način i najzgodnije vrijeme da proslijedi ovu korisnu informaciju? Naravno. Nema štete, nema greške.

Ono što oni ne znaju je to da se ovo ne dešava prvi put. U stvari, ovi prijatelji u crkvi – iako s najboljim namjerama – nemaju pojma o tome koliko često ljudi istresaju na pastora ženu kritiku namijenjenu njemu. Ne znaju koliko to boli.

Oni nemaju namjeru da je opterete. Oni o sebi misle kao o dobrim prijateljima. Bili bi šokirani da shvate da su problem. Oni ne znaju da, kada njihova posjeta završi, žena odlazi u sobu i plače.

Žena mladog pastora koja je privukla moju pažnju ovome je dodala: „Po prvi put razumijem zašto žene nekih pastora odabiru da se ne približe ljudima u crkvi.“

Dobri crkveni ljudi daju komplimente pastoru – mužu pred njegovom ženom.

Supruga pastora koja je pomenula ovo, kaže: „Ne biste pomislili da je ovo problem. Ali postoji razlog zbog kojeg to jeste.“

Njen suprug je upravo došao sa sastanka sa „upravnim odborom“ (nazovimo ga onim što jeste) na kojem mu je, između ostalog, rečeno da ne zna propovijedati, da nema ono što je potrebno da bude pastor crkve i da bi trebalo da pravi nove planove. Samo pastori i njihove porodice znaju koliko razarajući mogu biti takvi momenti.

Nakon nekoliko sati, neka članica crkve govori pastorovoj ženi kako je njen muž divan, koliko ona cijeni njegovu propovijedanje i da njegova porodica misli sve najbolje o njemu. Pastorova žena zahvali i odgovori: „Možeš li mu to reći, molim te? On to treba čuti od tebe.“

Ona to nikada nije učinila. Njeno propuštanje da kaže pastoru o tome koliko ga cijeni ga

je ostavilo bez utjehe i ohrabrenja koje bi takve riječi pružile.

Pretpostavljamo da je kompliment iz druge ruke bolji nego nikakav, ali nije baš tako.

Dobri crkveni ljudi nekada postanu kritični kada njihova manipulacija ne uspije.

Možda će nekima ovo biti novost, ali u skoro svakoj zajednici neki članovi postaju prijatelji pastora i njegove porodice da bi nešto dobili, nešto dokazali ili ih natjerali da nešto učine.

Žena jednog pastora je rekla: „Kada je jedna mala grupa naših crkvenih prijatelja otkrila da mi nećemo dopustiti da budemo manipulisani, odvojili su se od nas.“ Dodala je: „Osudili su nas na osnovu glasinu, nikada nam nisu došli sa pitanjima, došli su do vlastitih pogrešnih zaključaka i onda djelovali na osnovu njih. Rezultat je bio razdor u zajednici i gubitak nekih od naših najboljih porodica u crkvi.“

Čini se da neki od tih „prijatelja“ pritajeno čeka da pastor

i/ili njegova porodica uradi nešto sa čim se ne slažu tako da bi to upotrijebili protiv njih.

Najgore od svega - u svakom navedenom primjeru - krivci se predstavljaju kao najodaniji prijatelji crkvenog službenika u cijeloj zajednici.

Pavle je rekao pastorima u Efesu da budu na oprezu od dvije grupe izazivača nereda: Onih koji napadaju spolja i onih koji se ubacuju u Tijelo i prouzrokuju nevolje iznutra. (Djela 20.29-30)

Niko ne sugeriše da bi pastoraova porodica trebalo da ima poseban tretman, iako oni tvrde i sa manje ljubavi među nama bi mogli zaključiti ovako nešto. Oni će reći: „Oni su to trebali znati kada su ulazili u službu“, ili: „To je cijena vodstva.“ Neki će čak i reći: „Zašto plaču i žale se? Isus se nikada nije žalio.“

Pastorova porodica nije Isus, iako Ga oni vole, vjeruju u Njega i pokušavaju najbolje što mogu da žive onako kako je On živio i kako bi On želio. No,

kritičarima promiče jedna važna stvar: *Povreda koja najdublje ranjava je ona koja dolazi iz zajednice, ne ona iz svijeta.*

Mi, naravno, imamo dug prema pastoru i njegovoj porodici. To je dug jednak onome koji imamo prema svoj Gospodnjoj djeci: „Nikome ništa ne budite dužni, osim da ljubite jedan drugog...“ (Rim. 13.8)

Pastorova žena i djeca nisu zaposlenici zajednice. Oni ne primaju platu i ne duguju ništa upravljačkom tijelu u crkvi. Ali svakako bi im dobro došlo malo razumijevanja i ohrabrenja. Neka ono dođe od tebe i mene. Nagrade će biti ogromne, i u mnogim slučajevima, rezultati će se odmah vidjeti.

Neka te Bog blagoslovi, ženo našeg pastora. Neka te On podržava svojom snagom i štiti te od riječi koje pogađaju i ubadaju poput strijela koje ispaljuje tužitelj braće.

Joe McKeever

Preveo Dragan Nedić, Sarajevo

CAREV ILI BOŽIJI?

„Reče im Isus:
Podajete caru carevo,
a Bogu Božije!
Oni mu se zadive.“
Marko 12:17

Svaki put kada bih čuo ovaj stih da se pominje u crkvi, bilo bi to u kontekstu novca. Obično se koristi da bi se potvrdilo da mi kao hrišćani treba da plaćamo poreze i ja se celim srcem slažem sa tim! Mislim da je Isus ovde hteo da istakne nešto mnogo značajnije, i da je

to nešto čega ti i ja treba da se setimo svakog dana.

Ova priča iz Markovog evanđelja počinje sa nekim farisejima i irodovcima koji su pokušali da postave zamku Isusu, postavljajući mu pitanje u vezi plaćanja poreza caru. Isus im je rekao da mu donesu denar da ga pogleda. Nakon toga, On im je postavio pitanje u vezi novčića. Verujem da Njegovo pitanje nije imalo nikakve veze sa novčićem, već sa time ko se nalazi na tronu njihovih srca...

„Čija je ovo slika i natpis?“

„Careva“, odgovorili su.

Pismo kaže da ih je potpuno zapanjilo ono što je Isus rekao nakon toga. Iako su oni hteli da nasamare Isusa, Njegovo pitanje je nasamarilo njih i to na mnogo dubljem nivou nego što su oni uspeli da razumeju. I mi, ako ne uspemo da skrenemo svoje misli sa novca i poreza, lako možemo da propustimo poentu onoga što je Isus rekao kada je odgovorio: „Dajete caru carevo a Bogu Božije.“

Isus nas podstiče da sebi ovde postavimo veoma važno pitanje! Znamo da je carev lik bio na novčiću, ali pravo pitanje jeste šta na sebi nosi Božiji lik? Isus zapravo govori farisejima i nama: „Kada razumete šta je to o čemu Ja govorim, tada dajte to potpuno, celim srcem Bogu!“

Godinama sam prelazio preko ovog stiha sve dok pre nekoliko godina nisam sebi postavio ovo pitanje. U istom trenutku čuo sam Duha Svetog kako viče u meni: „To si ti! Ti nosiš na sebi lik Božiji!“ Sećam se kako me je pogodilo direktno u srce kada sam se setio da nas je na početku Bog stvorio na svoju sliku (Postanak 1:27).

Fariseji su došli sa namerom da prevare Isusa, ali je On preokrenuo situaciju. Indirektno im je rekao: „Prestanite da govorite o novcu i materijalnim stvarima i dajte sebe Bogu, Onome kome zaista i pripadate.“ Isus uvek ima načina da nas iznenadi i da progovori direktno našem srcu. Da li mogu da vas ohrabrim da ovo dopre do vaših srca kroz sledeću molitvu?

Molitva

Oče, hvala što si me stvorio na svoju sliku. Hvala što si me danas podetio da iako ja lako mogu biti zaveden mnogim materijalnim stvarima, Ti uvek ideš ka mom srcu i ohrabruješ me da Ti dozvolim da budeš kralj u njemu. Hvala što želiš da budeš na tronu moga života. Pomozi mi danas da Ti se predam i da ne zadržim bilo šta za sebe. Hvala Ti jer kada predajem kontrolu nad mojim životom, znam da sam u sigurnim rukama i da je Tvoj plan za mene bolji od svega što bih ja ikada mogao da smislim! U Isusovo ime, amin.

David Steel, UK

Preveo Božidar Galović, Novi Sad

PRIČA O DVA ZRNA SJEMENA

„Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod. Ko ljubi svoj život, izgubit će ga. A ko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvaće ga za život vječni.“

Jovan 12,24-25

Dva zrna nađoše se jedno do drugoga na plodnom tlu u vrijeme jesenje sjetve. Prvo zrno reče:

„Želim rasti! Želim pustiti korijenje u zemlju ispod sebe i ojačati, tako da mi klica jednog dana probije zemljinu površinu. Želim razviti nježne pupoljke kao zastave i najaviti dolazak proljeća. Želim na licu osjetiti sunčevu toplinu i blagoslov jutarnje rose na svojim laticama!“

I to zrno poče da raste.

Drugo zrno reče:

„Kakva li me sudbina snašla! Bojim se. Ako pustim korijenje duboko ispod sebe, ko zna što me sve čeka u tom mraku. Ako prokrčim put kroz zemlju iznad sebe, mogu nauditi nježnim izdancima... Ako pustim klice, može ih vidjeti puž i pojesti. Otvorim li cvjetove, može me i dijete iščupati. Ne, čekaću sigurnije vrijeme.“

I to zrno ostade čekajući.

Početakom proljeća došla je kokoš i čeprkala po zemlji tražeći hranu. Pronašla je zrno koje je čekalo i pozobala ga.

Bruno Ferrero

URAZUMIĆU TE

*Urazumiću te, i pokazaću ti put
kojim da ideš.*
(Psalam 32:8)

Konj i mazga mogu da se nauče da poslušaju svoga gospodara, makar on koristio žvale i uzdu, pa čak i udarac bičem, da bi ostvario svoju nameru. Bog dakako, nikada nije imao nameru da na ovakav način upućuje svoju decu. Konj i mazga „nemaju razuma“, ali Njegova deca mogu da uživaju jedan tako prislan odnos sa Njim. Čak i sam nagoveštaj Njegove volje dovoljan je da u njima izazove odgovor.

Da bi poznali Božiju volju, nije

bitno da nađemo pravi metod, koliko da budemo ispravni ljudi. Ako čovek pred Bogom nije prav, nikakav metod mu neće pomoći da spozna Njegovu volju. Ako je čovek ispravan, onda mu je spoznaja Božije volje relativno laka stvar.

Ovo ne otpisuje metode, ali bismo hteli da podvučemo da i sa potpunim poznavanjem svih metoda koji bi mogli da budu Bogu po volji, i kroz koje bi nam On svoju volju mogao da otkrije, ipak je nećemo spoznati ukoliko sa Njim ne hodamo u tihoj i prisnoj zajednici.

Vočman Ni

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

PROROČKI VODIČ DO KRAJA VREMENA

DEREK PRINCE

PROROČKI VODIČ DO KRAJA VREMENA

Nastavljanje na
budućnošću bez straha

Iako Božje „skrivenne stvari“ ostaju skrivene, vernici mogu proučavati i postupati prema „otkrivenim stvarima“ kako ih je On učinio poznatim. Otkrijte kako postupanje prema tim stvarima osigurava naše očuvanje i konačnu pobjedu – i dozvoljava Crkvi da završi našu misiju.

Broj stranica: 181 • Format: 15x23 cm

Cena: 500 din • 4,50 € • 9 KM

KRAJNJA SIGURNOST

DEREK PRINCE

KRAJNJA SIGURNOST

Derek Prince istražuje različite načine na koje Bog pruža sigurnost, naglašavajući uslove koje moramo da ispunimo da bismo se kvalifikovali za Njegovu zaštitu u svakoj oblasti naših života. Moramo imati čvrst temelj koji može da podnese pritiske i teškoće sa kojima se neizbežno suočavamo.

Broj stranica: 151 • Format: 15x23 cm

Cena: 500 din • 4,50 € • 9 KM

ZBOG ČEGA JE KRST TOLIKO VAŽAN

DEREK PRINCE

ZBOG ČEGA JE KRST TOLIKO VAŽAN

Vraćanjem centralne pozicije krstu i njegovom primenom u svom ličnom životu, ulazimo u Božju svedovoljnu silu i Njegovu opskrbu za nas.

Vera je jedina osnova za pravednost koja je Bogu prihvatljiva. Koliko ja razumem evanđelje, Bog nam ne dozvoljava da išta dodajemo tom zahtevu vere.

Broj stranica: 156 • Format: 14x21 cm

Cena: 400 din • 4 € • 8 KM

PROBUĐENJE KOJE DOLAZI

DEREK PRINCE

PROBUĐENJE KOJE DOLAZI

Svako od nas ima ključnu ulogu u tom probuđenju koje tek treba da dođe. Kako da se pripremimo, da bi nas Gospod koristio u tom revolucionarnom dobu koje dolazi?

Činjenica je da što pre budemo spremni, tim pre ćemo i videti probuđenje.

Broj stranica: 264 • Format: 15x23 cm

Cena: 500 din • 4,50 € • 9 KM

*Priložene cene su informativnog karaktera i DPM zadržava pravo promene cena.

Poslane knjige plaćaju se pouzecom.

Ako želite podržati naše udruženje i misiju,
možete to uraditi kupovinom naših knjiga ili donacijom na račun:

325-9500700044980-85

Ukoliko želite pogledati izdanja Derek Prince misije posetite našu web stranicu.

Kako bi ste se informisali o novim akcijama molimo kontaktirajte nas na:

+381 64 4054744

info@derekprince.rs
miki.cobrda79@gmail.com

Derek Prince misija – Srbija
www.derekprince.rs

IZDAVAŠTVO

E-KNJIGE

AUDIO
KNJIGE

- BOGOSLUŽENJA
- KONFERENCIJE
- SVEDOČANSTVA
- PREDAVANJA
- KURSEVI
- SLAVLJENJE
- SEMINARI

POGLEDAJTE

**VIDEO
MATERIJALE**
iz arhive

VIDEO
MATERIJAL

DOBRODOŠLI NA NEDELJNO

BOGO SLUŽENJE

SLAVIMO BOGA
UČIMO IZ NJEGOVE REČI
IMAMO ZAJEDNIŠTVO SA VERNIMA

ŽIVO NA FACEBOOK-U

SYLOAM

od 10:00 h

MISLA

DA VAŠ

DUHOVNI

RAST

NE BUDE
SAMO
SLOVO
NA PAPIRU

FB: SYLOAM | MOB: 064 3430817 | EMAIL: syloam.media@gmail.com

www.SYLOAM.eu

MessengerX

Vaša aplikacija za svakodnevno učenje

Potpuno besplatna!

MessengerX.com

Download on the
App Store

Get it on
Google Play